

MEGKÍSÉRTÉS ÉS GYŐZELEM

Mt 4,1

Közismert Jézus 40 napos pusztai megkísértése. Nem árt azért újból és újból elolvasni. Mindig találunk benne valami újat, valami olyan tanulságot, amire addig nem is gondoltunk talán.

Jézus megkeresztelkedik, Keresztelő János tanítványává lesz. Mielőtt önálló útra térne s ő maga is tanítványokat hívna el, hogy saját próféciját - az örömmüzenetet - hirdesse népének, elmegy a pusztába, s ott marad 40 napig.

Általános szokás volt ez a próféták között, akik jóllehet, hogy a templomot is tisztelték, sőt építették annak falait, mégis a külső természetet tartották Isten legszebb templomának.

A 40 napos pusztai tartózkodás és egyben böjtölés szokása oda vezethető vissza, hogy a zsidó nép is 40 évig vándorolt a pusztában, kísértés és gyakori éhezés között, míg aztán lélekben megerősödve alkalmassá és méltóvá lett az Ígéret földjének elfoglalására.

Jézus közvetlen elődje, Keresztelő János szintén a pusztában, a Jordán folyó partján tartózkodik, s a nép ott keresi fel, hogy hallgassa a próféta sokszor kemény, bünt ostorozó szavait. A pusztai tartózkodás jó alkalom volt arra, hogy a próféta csak egyedül Istennel legyen. Átgondolja küldetését, s míg testét megkínózza az éhség, lelke napról-napra erősödik az elkövetkező nagy küzdelem biztos megvívása érdekében.

A Szentírás a kísértőt megszemélyesíti, s mind az Ó-, mind az Újszövetségben sátánnak vagy ördögnek nevezi.

Mi tudjuk, hogy itt nem egy külön lényről van szó. A sátán nem más, mint önmagunk rosszabb fele, a mi gyarlóságunk. Lelkünk jobbik fele küzd a rosszabbik felével, s ezt a küzdelmet minden ember gyakran átéli. A jó és rossz harcában hol a jó, hol pedig a rossz diadalmaskodik. Jézus példát adott arra is, hogy a legnagyobb kísértésben is ki lehet tartani, lehet győzni.

Jézus háromféle kísértéssel találja szemben magát. Mindhárom az ő lehetséges politikai messiásságával hozható összefüggésbe. Népe évszázadok óta várta a Messiás-királyt, aki Izrael minden ellenségét leveri és biztosítja az áldott békeséget, s a teljes anyagi jólétet. Ezt a Messiást Dávid leszármazottai közül remélték. Az Írás szerint Jézus éppen a nagy király házanépéből származik. A nép reménysége feléje irányult. Ez a reménység, s egyben lehetőség volt Jézus számára a kísértő, mely így szólott hozzá:

Ha király leszel, gazdag leszel, még a kövek is kenyérré változnak számodra. Jézus válasza: "Nem csak kenyérral él az ember..."

Ha király leszel, Izrael Istene és az ő angyalai vigyáznak reád, hogy ha a szédítő magasból leesnél - meg ne üsd lábadat a kőbe. Jézus válasza: "Ne kísértsed a te Uradat, Istenedet."

Ha király leszel - szól a kísértő harmadszor és utoljára -, a világ ura leszel, mindenki neked szolgál. Jézus győzedelmes válasza: "Távozz tőlem sá-tán, mert meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj!"

Jézus véglegesen lemond a politikai messiásságról; a följánlott királyságot nem fogadja el. Inkább választotta próféta elődjeinek tövises, éhezéssel, szomjazással, sokszori arculcsapással szegélyezett útját. Pártjára áll azoknak, akiket mindenki megvet; a bűnösöknek, a betegeknek és szegényeknek, a minden jogtól megfosztott egyszerű népnek. Bizonyos értelemben forradalmár volt. Harcát sikeresen vívta meg először önmagával, majd a lélek kufárjaival szemben. Harca és munkássága, egész élete és tanítása a jó győzelmét bizonyítja a rossz, a gonosz és a bűn felett. S ha valamikor minden ember jó és igaz lesz, ha győzedelmeskedik az emberek lelkében Istennek minden nép által megálmodott országa, annak győzelme is az övé lesz. Számunkra csupán egy feladat marad: követni őt mindenben. Követni, ha úgy szükséges, a pusztán át a Golgotáig. Ámen.

KISS KÁROLY

HOL A MESTER?

(Bibliamagyarázat)

Jn 8, 1-11

A felolvasott bibliai rész a szinoptikusoknál teljesen hiányzik, egyedül csak itt, a János evangéliumában található meg. A bibliakritika megállapítása szerint az eredeti és már elterjedt János-szövegből is hiányzott, és csak később került be oda.

A IV. század végén és az V. század elején élt Jeromos egyházatyja nevéhez fűződő latin-nyelvű bibliafordítás, a Vulgata (383-420), már tartalmazza, hozzá a történetet. Hogy a szöveg kérdése még sokáig foglalkoztatta az egyházatyákat, mutatja az a tény, hogy az 1545-ös trentói, közismertebb nevén tridentini zsinat kanonizálja végérvényesen a nevezett bibliai részt. A zsinat kimondja, hogy bár nem valószínű az, hogy János tollából való a szöveg, mégis teljes egészében a Szentíráshoz tartozónak kell tekinteni.

Maga a történet jól felépített; fogalmazásában világos, könnyen követhető, szerkesztésében pedig drámai. Egy házasságtörésen rajtakapott asszonyt hoznak Jézus elé, aki az Olajfák-hegyéről visszatérve, kora reggel a templomban, a köréje gyűlt sokaságot tanítja. Az embergyűrű közepén ülve tanító Mester elé állítják az asszonyt és a farizeusok és írástudók felszólítják Jézust: "Te mit mondassz, mit tegyünk ezzel az asszonnyal? Mózes megparancsolta a törvényben, hogy az ilyent meg kell kövezni!" (3Móz 20, 10; 5Móz 22, 22). Mindezt azért teszik, hogy megvádolhassák őt, - teszi hozzá a magyarázatot a szövegíró.

Jézus nem válaszol azonnal. Lehajol és ujjával írni kezd a földre. A farizeusok sürgetik a választ. S akkor Jézus felemelkedik és így szól: az vesse rá